

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mráky, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **M. G.**, zastoupená **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář, s. r. o., Jiráskova 1284, Vsetín, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, Na Jízdárně 3162/3, Ostrava-Moravská Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2019, ze dne 16. 12. 2019 a ze dne 17. 12. 2019 ve věcech exekučních příkazů, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2021, čj. 22 Af 12/2020-203,

t a k t o :

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 2021, čj. 22 Af 12/2020-203, **se ruší.**

II. Rozhodnutí žalovaného

- ze dne 13. 12. 2019

čj. 4103896/19/3215-00540-801771,

čj. 4103985/19/3215-00540-801771,

čj. 4104022/19/3215-00540-801771,

čj. 4104180/19/3215-00540-801771,

čj. 4104236/19/3215-00540-801771,

čj. 4104253/19/3215-00540-801771,

čj. 4104332/19/3215-00540-801771,

čj. 4104370/19/3215-00540-801771,

čj. 4104393/19/3215-00540-801771,

čj. 4104427/19/3215-00540-801771,

čj. 4104474/19/3215-00540-801771,

čj. 4104511/19/3215-00540-801771,

čj. 4104597/19/3215-00540-801771,

čj. 4104633/19/3215-00540-801771,

čj. 4104658/19/3215-00540-801771,

čj. 4104706/19/3215-00540-801771,

čj. 4103868/19/3215-00540-801771,

čj. 4103920/19/3215-00540-801771,

čj. 4104014/19/3215-00540-801771,

čj. 4104132/19/3215-00540-801771,

čj. 4104206/19/3215-00540-801771,

čj. 4104243/19/3215-00540-801771,

čj. 4104318/19/3215-00540-801771,

čj. 4104343/19/3215-00540-801771,

čj. 4104383/19/3215-00540-801771,

čj. 4104407/19/3215-00540-801771,

čj. 4104437/19/3215-00540-801771,

čj. 4104488/19/3215-00540-801771,

čj. 4104552/19/3215-00540-801771,

čj. 4104616/19/3215-00540-801771,

čj. 4104648/19/3215-00540-801771,

čj. 4104691/19/3215-00540-801771,

čj. 4104715/19/3215-00540-801771,

čj. 4104727/19/3215-00540-801771,
čj. 4104742/19/3215-00540-801771,

- ze dne 16. 12. 2019

čj. 4115107/19/3215-00540-801771,
čj. 4115154/19/3215-00540-801771,
čj. 4115190/19/3215-00540-801771,
čj. 4115147/19/3215-00540-801771,
čj. 4115232/19/3215-00540-801771,
čj. 4115183/19/3215-00540-801771,

- ze dne 17. 12. 2019

čj. 4115269/19/3215-00540-801771,
čj. 4115332/19/3215-00540-801771,
čj. 4115430/19/3215-00540-801771,
čj. 4115353/19/3215-00540-801771,
čj. 4115413/19/3215-00540-801771,
čj. 4115440/19/3215-00540-801771

čj. 4104737/19/3215-00540-801771,

čj. 4115201/19/3215-00540-801771,
čj. 4115123/19/3215-00540-801771,
čj. 4115163/19/3215-00540-801771,
čj. 4115239/19/3215-00540-801771,
čj. 4115004/19/3215-00540-801771,
čj. 4115213/19/3215-00540-801771,

čj. 4115254/19/3215-00540-801771,
čj. 4115320/19/3215-00540-801771,
čj. 4115343/19/3215-00540-801771,
čj. 4115449/19/3215-00540-801771,
čj. 4115383/19/3215-00540-801771,
čj. 4115427/19/3215-00540-801771,

se **ruší** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

- III.** Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení před krajským soudem ve výši **112 349 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám její zástupkyně **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář, s. r. o.
- IV.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně, **TOMÁŠ GOLÁŇ**, daňová kancelář, s. r. o., **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši, která bude určena v samostatném usnesení a bude jí vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- V.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Vymezení věci, kasační námítka a vyjádření žalobkyně

[1] Žalovaný Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj vydal ve výroku II tohoto rozsudku specifikované exekuční příkazy na pohledávky z účtů, exekuční příkazy na prodej movitých věcí a exekuční příkazy na prodej nemovitých věcí.

[2] Proti těmto exekučním příkazům se žalobkyně bránila žalobou u krajského soudu, který její žalobě vyhověl a exekuční příkazy žalovaného zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud konstatoval, že exekučním titulem pro vydání napadených exekučních příkazů byly zajišťovací příkazy žalovaného ze dne 13. 12. 2019 potvrzené rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 7. 2. 2020. Tyto zajišťovací příkazy zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 16. 9. 2021, čj. 22 Af 26/2020-66, který nabyl právní

pokračování

moci dne 18. 11. 2021. Krajský soud v nynější věci vycházel ze skutkového stavu ke dni vydání zajišťovacích příkazů a dovedl, že žalovaný nesprávně posoudil přiměřenost nařízení daňové exekuce. Krajský soud v této souvislosti odkázal na důvody zrušení zajišťovacích příkazů (exekučních titulů) v rozsudku sp. zn. 22 Af 26/2020 a setrval na svém názoru, že pravděpodobnost dobrovolné úhrady daňové povinnosti byla u žalobkyně poměrně vysoká a bylo třeba také zohlednit reálnou možnost prodeje zásob žalobkyně za tržní cenu. Žalovaný však namísto realistického vyhodnocení možností, které ekonomické poměry žalobkyně skýtaly, činil kroky k ochromení její podnikatelské činnosti, ačkoliv byla i po zahájení daňové kontroly plně ekonomicky výkonná.

[3] Žalovaný (stěžovatel) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Namítl, že krajský soud nesprávně vyhodnotil nezákonnost postupu správce daně s odkazem na „*veškerý ekonomický potenciál žalobkyně*“, aniž by se zabýval reálným rozsahem exekučně postiženého majetku. Důvody, které vedly stěžovatele k vydání zajišťovacích příkazů (obava o dobytost daně a nebezpečí z prodlení), nelze ztotožňovat s důvody, na jejichž základě byly nařízeny daňové exekuce, zejména vhodnost a přiměřenost zvoleného způsobu exekuce. Krajský soud však právě na posouzení vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti rezignoval, čímž také zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Svou argumentaci stěžovatel dále podrobně rozvedl.

[4] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel také namítl nesprávný výpočet náhrady nákladů řízení krajským soudem. Poukázal zejména na chybný výpočet těchto nákladů. Při šesti úkonech právní služby činí částka nákladů řízení 149 556 Kč, nikoli krajským soudem vypočtených 174 119 Kč.

[5] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nesprávně aplikoval § 12 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), protože v nynější věci krajský soud nerozhodl ve smyslu § 39 s. ř. s. o spojení věcí zahájených samostatnými žalobami, jak předpokládá § 12 odst. 3 advokátního tarifu. V důsledku použití zvýšené tarifní hodnoty pro spojené věci byla nedůvodně zvýšena sazba mimosmluvní odměny, protože byla užitá tarifní hodnota ve výši 3 000 000 Kč oproti obecné tarifní hodnotě ve výši 50 000 Kč. V tomto řízení sice žalobkyně napadla jednou žalobou více správních rozhodnutí, ale ve skutečnosti žaloba směřovala proti daňové (zajišťovací) exekuci jako takové.

[6] Stěžovatel také zdůraznil, že předmětem náhrady nákladů řízení mohou být jen účelně (důvodně) vynaložené náklady (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Zástupkyně žalobkyně přitom v tomto řízení nevynaložila v důsledku napadení 60 exekučních příkazů více úsilí, než kdyby byl napaden jen jeden exekuční příkaz či jednotlivý způsob provedení exekuce. Zvýšení tarifní hodnoty, resp. sazby mimosmluvní odměny, je tedy podle stěžovatele nepřiměřené.

[7] Žalobkyně s kasační stížností nesouhlasila. Uvedla, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, a s jeho závěry se ztotožnila. Pokud se jedná o námitky směřující proti výroku o náhradě nákladů řízení, uvedla, že v kasační stížnosti stěžovatel tuto námitku vznesl jen obecně a kasační stížnost v tomto směru konkretizoval až v doplnění kasační stížnosti dne 18. 5. 2022. Stěžovatel tak kasační stížnost doplnil až po uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti, která skončila dne 8. 2. 2022. Dodatečné rozšíření kasační stížnosti o nové důvody po lhůtě pro podání kasační stížnosti je podle žalobkyně možné jen v souladu

s § 106 odst. 3 s. ř. s., tedy jen v případě uložení lhůty k jejímu doplnění. V nynější věci taková lhůta stanovena nebyla.

[8] Žalobkyně navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[9] Stěžovatel k vyjádření žalobkyně uvedl, že v řízení o kasační stížnosti nebyl vázán zásadou koncentrace řízení, protože nebyl vyzván k doplnění náležitostí kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 3 s. ř. s. (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05).

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Rozsudek krajského soudu nemůže obstát, byť z jiných důvodů, než které tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Stejně tak ovšem nemohou obstát ani žalobou napadená rozhodnutí.

[11] NSS nejprve shledal, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, neboť je z něj zjevné, z jakých skutkových úvah a právních názorů krajský soud vycházel. Ostatně i stěžovatel s těmito závěry polemizuje. Přezkoumatelnost rozsudku však bez dalšího neznamená, že je také správný.

[12] Úvodem NSS v obecné rovině konstatuje, že v rozsudku ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, rozšířený senát vyslovil, že v exekučním řízení „*může být následný soudní přezkum zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce*“. Shodně se k této otázce NSS vyjádřil také v usnesení ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004-75.

[13] S těmito závěry nelze než souhlasit. Jinou otázkou ovšem je, zda je soud povinen přihlídnout i k těm skutečnostem, které se sice týkají existence exekučního titulu, ale které nastaly až po skončení správního řízení.

[14] Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Toto pravidlo ovšem není bezvýjimečné a jeho aplikace může být v praxi v některých výjimečných případech omezena. Jedná se o případy, kdy by s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavněprávního hlediska akceptovat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, čj. 1 As 32/2006-99, či nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03).

[15] V nynější věci krajský soud vycházel ze skutkového stavu ke dni vydání zajišťovacích příkazů (viz bod [11] napadeného rozsudku). V rozsudku ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 Afs 28/2011-181, však NSS dovodil, že *při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení je soud povinen přiblížit ke skutečnostem zpochybňujícím existenci exekučního titulu, byť by nastaly až po ukončení exekučního řízení*. Ve věci sp. zn. 9 Afs 28/2011 se přitom jednalo o obdobnou věc, jako je nyní projednávána, neboť exekučním titulem byl rovněž zajišťovací příkaz. Ve věci sp. zn. 9 Afs 28/2011 krajský soud rozhodoval o žalobě proti exekučním

pokračování

příkazům v době, kdy již bylo krajským soudem v jiném řízení zrušeno rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu, neboť správní orgány nedostály zákonným podmínkám pro jeho vydání. Za popsané procesní situace pak bylo bez pochybností zřejmé, že zajišťovací příkaz bude zrušen.

[16] Srovnatelná situace nastala i v nyní projednávané věci, v níž krajský soud rozhodoval až poté, co zajišťovací příkazy (exekuční tituly) zrušil rozsudkem ze dne 16. 9. 2021, čj. 22 Af 26/2020-66 (*právní moc dne 18. 11. 2021*). Kasační stížnost Odvolacího finančního ředitelství proti tomuto rozsudku pak NSS zamítl rozsudkem ze dne 2. 11. 2022, čj. 10 Afs 499/2021-43.

[17] NSS tedy konstatuje, že vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci byly exekuční tituly (zajišťovací příkazy), na jejichž základě žalovaný vydal exekuční příkazy, rozsudkem krajského soudu ze dne 16. 9. 2021 zrušeny, nemohou již z tohoto důvodu obstát ani samotné exekuční příkazy. Zabývat se za této situace potřebností, přiměřeností či vhodností nařízení daňové exekuce je zbytečné, neboť to na nutnosti zrušení exekučních příkazů nemůže nic změnit.

Závěr a náklady řízení

[18] NSS z výše uvedených důvodů dospěl k názoru, že rozsudek krajského soudu vychází výlučně z nesprávných předpokladů, a proto jej v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem však byly pro zrušení daných exekučních příkazů jiné důvody, rozhodl NSS v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. dále tak, že sám zrušil také žalované exekuční příkazy a věci vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. V něm bude stěžovatel vázán v tomto rozsudku vysloveným právním názorem.

[19] V případě, že NSS zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu (stěžovatele) dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). V této souvislosti NSS také vypořádal kasační stížnost v rozsahu námitek proti výroku o náhradě nákladů řízení.

[20] V prvé řadě je třeba uvést, že stěžovatel nedoplnil kasační stížnost opožděně, jak tvrdí žalobkyně. Stěžovatel podal kasační stížnost, která měla veškeré náležitosti a byla bez dalšího projednatelná. Nebyl tedy důvod k postupu podle § 106 odst. 3 s. ř. s. NSS rovněž konstatuje, že stěžovatel, který podal perfektní kasační stížnost, může bez omezení jakoukoliv lhůtou rozhojnit důvody, pro které kasační stížnost podává (nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 390/05).

[21] Základem pro rozhodnutí o náhradě nákladů řízení mezi účastníky, jestliže řízení skončilo meritorním rozhodnutím, je princip úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Právo na náhradu nákladů řízení má ten účastník, který byl v řízení plně procesně úspěšný. V této věci měla plný procesní úspěch žalobkyně, a proto má právo na náhradu nákladů řízení v plné výši.

[22] Dále NSS k námitkám stěžovatele uvádí, že v případě, v němž je v řízení před krajským soudem kumulováno (spojeno ke společnému řízení) několik samostatných předmětů řízení, je nevýznamné, zda jde o spojení věcí vzniklé rozhodnutím soudu o spojení věcí ke společnému projednání, nebo spojení věcí, které je založeno rozhodnutím žalobce (navrhovatele). Při kumulaci několika správních rozhodnutí do jednoho řízení je třeba považovat za samostatnou věc každé správní rozhodnutí. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení se tedy hodnotí úspěch účastníků ve vztahu ke každé věci (správnímu rozhodnutí) samostatně (rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, čj. 2 Afs 44/2015-23).

[23] Uvedené tedy znamená, že ve vztahu ke každému napadenému správnímu rozhodnutí je třeba na základě principu úspěchu určit dílčí náhradu nákladů řízení tím, že se náklady řízení vzniklé účastníkovi, jenž má podle tohoto principu právo na dílčí náhradu nákladů řízení, rozdělí na části připadající na jednotlivé věci. Náhrada nákladů řízení se pak stanoví jako součet dílčích náhrad nákladů řízení.

[24] Ve vztahu k výpočtu náhrady nákladů řízení se spojení dvou a více věcí ke společnému projednání, pro něž spojení ke společnému projednání není stanoveno jiným právním předpisem, projeví ve smyslu § 12 odst. 3 advokátního tarifu tak, že za tarifní hodnotu se považuje součet tarifních hodnot spojených věcí. Podle tohoto ustanovení se v návaznosti na již uvedené postupuje také tehdy, pokud byly samostatné nároky uplatněny jednou žalobou. Námitky stěžovatele v tomto směru vznášené tedy nejsou důvodné.

[25] Náklady řízení o žalobě spočívají v nákladech na zastoupení žalobkyně, jež tvoří odměna a hotové výdaje zástupkyně za pět úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, žádost o osvobození od soudních poplatků, návrh na vydání předběžného opatření, a druhá žádost o ustanovení zástupce (úspěšná – usnesení krajského soudu ze dne 15. 10. 2020, čj. 22 Af 12/2020-183) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu. Za každý jeden úkon v případě převzetí a přípravy zastoupení, podání žaloby, žádosti o osvobození od soudních poplatků a druhé žádosti o ustanovení zástupce náleží odměna ve výši 20 300 Kč [§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 12 odst. 3 advokátního tarifu], tj. 81 200 Kč, a čtyři režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 1 200 Kč. Za úkon v případě návrhu na vydání předběžného opatření náleží mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny odměny, tj. ve výši 10 150 Kč [§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 písm. a)] a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč. Celkem tedy odměna a hotové výdaje zástupkyně žalobkyně činí 92 850 Kč. Jelikož zástupkyně žalobkyně doložila, že je plátkyní DPH, zvyšuje se částka 92 850 Kč odpovídající nákladům na zastoupení o částku 19 499 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % na částku 112 349 Kč.

[26] NSS nepřiznal žalobkyni náklady za první žádost o ustanovení zástupce (neúspěšnou – usnesení krajského soudu ze dne 7. 9. 2020, čj. 22 Af 12/2020-177). Náklady, které vznikly v souvislosti s tímto úkonem nepovažuje za účelně vynaložené. Jednalo se totiž o zjevně neúspěšný (a tedy neúčelný) návrh, neboť v té době byla zastoupena na základě plné moci. NSS také žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů za prostý souhlas s rozhodnutím věci bez jednání, neboť neobsahoval žádnou bližší argumentaci či vyjádření ve věci samé.

[27] Částku 112 349 Kč je přitom stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni k rukám její zástupkyně (daňové kanceláře), neboť všechny úkony právní služby učinila zástupkyně

pokračování

žalobkyně ještě předtím, než byla žalobkyni usnesením krajského soudu ze dne 15. 10. 2020 ustanovena jako zástupkyně.

[28] Ve vztahu k této námitce ohledně nesprávného výpočtu krajského soudu je tedy třeba stěžovateli přisvědčit.

[29] Neobstojí přitom námitka stěžovatele, že tato částka se mu jeví jako nepřiměřená výkonu zástupkyně žalobkyně. Představuje totiž toliko mimosmluvní odměnu, kterou je povinna sama žalobkyně své zástupkyni zaplatit, pokud se nedohodly na jiné odměně. V projednávané věci přitom NSS nevidí žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by ji neměl žalobkyni přiznat v plné výši (§ 60 odst. 7 s. ř. s.). Nelze totiž ani přehlédnout okolnosti této věci, kdy stěžovatel vydal zajišťovací a exekuční příkazy, které byly zrušeny, v takovém rozsahu, že nepochybně mohly mít značný negativní dopad do podnikání žalobkyně. Aby za této situace žalobkyně ještě nesla vysoké náklady řízení ze svého, se naopak NSS jeví jako zcela nemístné.

[30] Stěžovatel je tedy povinen žalobkyni zaplatit náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 112 349 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně.

[31] Výrokem IV tohoto rozsudku rozhodl soud o odměně zástupkyně žalobkyně, která jí byla ustanovena usnesením krajského soudu ze dne 15. 10. 2020. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[32] Náklady řízení o kasační stížnosti jsou pouze náklady na zastoupení spočívající v odměně zástupkyně žalobkyně za jeden úkon právní služby (sepsání vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a jeden režijní paušál ve výši 300 Kč, jakož i v příslušné DPH. NSS však nemohl výši těchto nákladů ke dni vydání tohoto rozsudku přesně vyčíslit, neboť zjistil, že v judikatuře zdejšího soudu zřejmě existuje rozpor při výpočtu výše odměny advokáta za úkony učiněné v kasačním řízení v případech, v nichž v řízení před krajským soudem bylo ke společnému řízení spojeno několik samostatných předmětů řízení.

[33] Tak např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2023, čj. 8 Afs 27/2021-67, ze dne 22. 3. 2023, čj. 4 Ads 45/2023-24, ze dne 13. 7. 2023, čj. 1 Afs 220/2021-88, ze dne 19. 10. 2023, čj. 8 Azs 280/2021-45, NSS dovedl, že v těchto případech je odměna za úkon právní služby ve stejné výši jako v řízení před krajským soudem (tj. zvýšená dle § 12 odst. 3 advokátního tarifu).

[34] Oproti tomu v obdobných případech (spojení věcí v řízení před krajským soudem) NSS přiznal odměnu za úkon právní služby v kasačním řízení ve výši nezvýšené podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu (ačkoli za řízení před krajským soudem byla přiznána ve zvýšené výši), a to např. v rozsudcích ze dne 30. 4. 2020, čj. 6 Afs 264/2019-34, ze dne 15. 5. 2020, čj. 3 Afs 110/2018-38, ze dne 26. 1. 2023, čj. 7 Afs 399/2020-66, a ze dne 9. 2. 2023, čj. 6 As 37/2021-50. V těchto rozsudcích NSS vychází z názoru, že § 12 odst. 3 advokátního tarifu se uplatní pouze v řízení před krajským soudem, jehož předmětem bylo více rozhodnutí žalovaného, která žalobce napadl více žalobami (a za která zaplatil více soudních poplatků). Avšak předmětem řízení o kasační stížnosti je jediný rozsudek krajského soudu, v tomto řízení k žádnému spojení věcí ke společnému projednání nedochází.

[35] S ohledem na popsaný judikaturní rozpor bude nezbytné provést jeho bližší analýzu a zřejmě bude také nutné předložit tuto otázku k posouzení rozšířenému senátu NSS (§ 17 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu NSS při rozhodování o odměně a náhradě hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobkyně vyhradil určení jejich výše do samostatného usnesení (§ 61 odst. 2 s. ř. s.).

[36] Právě uvedené však nebránilo NSS rozhodnout ve věci samé a o náhradě nákladů řízení před krajským soudem – a ani mu nebrání rozhodnout o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky. Ve věci nelze hovořit o úspěchu stěžovatele, jehož rozhodnutí byla zrušena. Stěžovatel proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Procesně úspěšné žalobkyni pak v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, neboť měla ustanovenou zástupkyni, jejíž náklady hradí stát.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu